

Foreløbig udgave

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

22. november 2018 (*)

»Præjudiciel forelæggelse – artikel 56 TEUF og 63 TEUF – fri udveksling af tjenesteydelser og fri bevægelighed for kapital – kreditinstitutter – stabilitetsafgift og særligt bidrag til denne afgift fastsættes på grundlag af den ukonsoliderede balancesum for kreditinstitutter med hjemsted i Østrig – banktransaktioner med en grænseoverskridende karakter omfattet – udelukkelse af datterselskabers transaktioner i en anden medlemsstat – forskellig behandling – restriktion – berettigelse«

I sag C-625/17,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol, Østrig) ved afgørelse af 18. oktober 2017, indgået til Domstolen den 3. november 2017, i sagen

Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG

mod

Finanzamt Feldkirch,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta, som fungerende formand for Første Afdeling, og dommerne J.-C. Bonichot (refererende dommer), A. Arabadjiev, E. Regan og C.G. Fernlund,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG ved Rechtsanwalt C. Nauer,
- den østrigske regering ved G. Hesse, som befuldmægtiget,
- Europa-Kommissionen ved R. Lyal samt ved N. Gossement og C. Tritz, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 56 TEUF og 63 TEUF.

2 Denne anmodning er indgivet i forbindelse med en tvist mellem Vorarlberger Landes- und Hypothekenbank AG (herefter »Hypothekenbank«) og Finanzamt Feldkirch (skatte- og afgiftsmyndigheden i Feldkirch, Østrig) vedrørende sidstnævntes afgørelser af 20. januar 2015 om fastsættelse af den stabilitetsafgift og det særlige bidrag til stabilitetsafgiften, som banken skal betale for 2014.

Retsforskrifter

3 § 1 i Stabilitätsabgabegesetz (lov om stabilitetsafgift, herefter »StabAbgG«, indført ved Budgetbegleitgesetz 2011 (finansloven for 2001) af 30. december 2010 (BGBl. I, 111/2010), fastsætter:

»Stabilitetsafgiften pålægges kreditinstitutters virksomhed. »Kreditinstitutter« i denne forbundslovs forstand er institutter, som har koncession i henhold til Bankwesengesetz (bankloven), BGBl. 532/1993, og udenlandske kreditinstitutters filialer, som ifølge BWG er berettigede til at udbyde tjenesteydelser i Østrig gennem en filial. [...]«

4 StabAbgG's § 2 i den før forbundslov BGBl. I, 184/2013, gældende affattelse bestemmer:

»(1) Afgiftsgrundlaget for stabilitetsafgiften er kreditinstituttets gennemsnitlige ukonsoliderede balancesum (stk. 2), reduceret med de i stk. 2 nævnte beløb. For kalenderårene 2011, 2012 og 2013 lægges den gennemsnitlige ukonsoliderede balancesum for det regnskabsår, der slutter i 2010, til grund. Fra det efterfølgende kalenderår lægges den gennemsnitlige ukonsoliderede balancesum for det regnskabsår til grund, som slutter i året før det kalenderår, der skal betales stabilitetsafgift for.

[...]

(6) For kreditinstitutter i henhold til § 1 med hjemsted i en anden medlemsstat [...], beregnes en fiktiv balancesum for det transaktionsvolumen, som tillægges denne filial, i henhold til bestemmelserne i stk. 1-5, som udgør afgiftsgrundlaget.«

5 StabAbgG's § 3 i den før forbundslov BGBl. I, 13/2014, gældende affattelse har følgende ordlyd:

»Stabilitetsafgiften udgør for de dele af afgiftsgrundlaget i henhold til § 2,

1. som overstiger et beløb på 1 mia. EUR og ikke overstiger et beløb på 20 mia. EUR, 0,055%
2. som overstiger et beløb på 20 mia. EUR, 0,085%.«

6 StabAbgG's § 3, som ændret ved BGBl. I, 13/2014, bestemmer:

»Stabilitetsafgiften udgør for de dele af afgiftsgrundlaget i henhold til § 2,

1. som overstiger et beløb på 1 mia. EUR og ikke overstiger et beløb på 20 mia. EUR, 0,09%

2. som overstiger et beløb på 20 mia. EUR, 0,11%.«

7 I henhold til StabAbgG's § 7a, stk. 1, beregnes det særlige bidrag til stabilitetsafgiften i procentsatser af de beløb, der skal betales i stabilitetsafgift.

8 I overensstemmelse med StabAbgG's artikel 7b, stk. 2, følger stabilitetsafgiften for 2014 af den samlede anvendelse af de nævnte bestemmelser, som var gældende før og efter de ændringer, der blev indført ved forbundslovene BGBl. I, 184/2013, og BGBl. I, 13/2014.

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

9 Hypothekenbank er et kreditinstitut med hjemsted i Østrig, som leverer banktjenester til kunder, der har bopæl i denne medlemsstat såvel som i andre medlemsstater. Hypothekenbanks balancesum hidrørte, for en ikke ubetydelig dels vedkommende, nemlig næsten en fjerdedel for 2014, fra banktransaktioner med den anden kundegruppe.

10 Ved to afgørelser af 20. januar 2015 fastsatte Finanzamt Feldkirch i medfør af StabAbgG stabilitetsafgiften og det særlige bidrag til stabilitetsafgiften, som Hypothekenbank skulle betale for 2014. Det søgsmål, der blev iværksat til prøvelse af disse afgørelser, blev forkastet af Bundesfinanzgericht (forbundsdomstol i skatte- og afgiftsretlige sager, Østrig) ved dom af 1. april 2016.

11 Til støtte for dens appel vel Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol, Østrig) har Hypothekenbank gjort gældende, at den ikke bør betale noget for stabilitetsafgiften og det særlige bidrag, da disse afgifter dels er i strid med statsstøttereglerne, dels den frie udveksling af tjenesteydelser og den frie bevægelighed for kapital. Hypothekenbank har navnlig fremhævet, at StabAbgG's § 2 er diskriminerende, idet den fastsætter forskellig behandling for lignende transaktioner. Mens de banktransaktioner, som et kreditinstitut med hjemsted i Østrig uden formidler eller ved hjælp af en filial i en anden medlemsstat foretager med statsborgere i andre medlemsstater, tages i betragtning med henblik på at fastsætte det omtvistede skatteberegningsgrundlag, tages de samme transaktioner, der foretages gennem datterselskaber, ikke i betragtning.

12 En koncern beskattes således mere fordelagtigt end en virksomhed, der ikke er en del af en koncern. Kriteriet om ikke-konsolidering har nemlig den automatiske virkning, at balancen for filialer med hjemsted i en anden medlemsstat end Østrig udelukkes fra beregningen af de omhandlede afgifter. Det ville være anderledes for et enkeltstående selskab, som selv eller gennem en filial leverer tjenesteydelser i en anden medlemsstat end Østrig, da disse tjenesteydelser automatisk er omfattet af dette selskabs balance og indgår i beregningen af den stabilitetsafgift, som det skal betale. Denne situation udgør forskelsbehandling, hvilket følger af dom af 5. februar 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47). Denne forskelsbehandling vil kunne hindre leveringen af banktjenester i andre medlemsstater end Østrig. Dette kunne have været undgået, hvis beregningen af stabilitetsafgiften og det særlige bidrag til denne skat var sket på grundlag af balancesummen samtidig med, at det blev gjort muligt at modregne eventuelle afgifter af samme art, som datterselskabet eventuelt skal betale i en anden medlemsstat.

13 Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol) er af den opfattelse, at det ikke er sikkert, at det af dom af 5. februar 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), vedrørende etableringsfriheden, samt dom af 2. juni 2005, Kommissionen mod Italien (C-174/04, EU:C:2005:350), af 12. december 2006, Test Claimants in the FII Group Litigation (C-446/04, EU:C:2006:774), og af 24. maj 2007, Holböck (C-157/05, EU:C:2007:297), vedrørende den frie

bevægelighed for kapital, følger, at StabAbgG ikke er i overensstemmelse med EU-retten.

14 I øvrigt har den forelæggende ret hvad angår statsstøttere reglerne henvist til, at det af bl.a. dom af 6. oktober 2015, Finanzamt Linz (C-66/14, EU:C:2015:661, præmis 21), følger, at en virksomhed, der skal betale en afgift, ikke kan unddrage sig betaling under henvisning til, at den skatteordning, der gælder for andre virksomheder, er statsstøtte. Som følge heraf er den forelæggende ret af den opfattelse, at præjudicielle spørgsmål herom ikke er nødvendige.

15 På denne baggrund har Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er en bestemmelse, som fastsætter en afgift af kreditinstitutters balancesum, i strid med den frie udveksling af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 56 ff. TEUF og/eller den frie bevægelighed for kapital og betalinger som omhandlet i artikel 63 TEUF, når et kreditinstitut med hjemsted i Østrig afkræves denne afgift for banktransaktioner med kunder i [den øvrige del af Den Europæiske Union], mens dette ikke gør sig gældende for et kreditinstitut med hjemsted i Østrig, som foretager sådanne transaktioner som moderselskab i en kreditinstitutkoncern gennem et kreditinstitut, der tilhører koncernen, med hjemsted i [den øvrige del af Den Europæiske Union], hvis balance på grund af koncerntilhørsforholdet skal konsolideres med balancen for det kreditinstitut, der udgør koncernens moderselskab, idet afgiften skal betales af den ukonsoliderede balancesum (som ikke indgår i koncernregnskabet)?«

Om det præjudicielle spørgsmål

Indledende bemærkninger

16 Det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at stabilitetsafgiften og det særlige bidrag til denne afgift, hvis lovlighed er genstand for prøvelse i hovedsagen, påhviler de kreditinstitutter, der har hjemsted i Østrig, såvel som filialer af udenlandske kreditinstitutter, der har hjemsted i denne medlemsstat. Disse afgifter fastsættes på grundlag af den gennemsnitlige ukonsoliderede balancesum for kreditinstitutter med hjemsted i Østrig og, når der er tale om filialer af udenlandske selskaber, på grundlag af en fiktiv balance. Udtrykket »ukonsoliderede« betyder, at stabilitetsafgiften og det særlige bidrag til denne afgift fastlægges på grundlag af balancesummen for hver enkelt juridisk person og ikke på grundlag af den konsoliderede balance for en koncern.

17 Som den forelæggende ret har bemærket, fremgår banktransaktionerne af kreditinstitutternes balancesum. Dette indebærer, at det beløb, der skal betales for de i hovedsagen omhandlede afgifter, varierer i forhold til banktransaktioner foretaget af kreditinstitutter med hjemsted i Østrig, som de foretager direkte eller i deres filialer. Der tages ved fastsættelsen af disse afgifter ikke hensyn til banktransaktionerne foretaget af filialer af sådanne østrigske institutter, der har hjemsted i andre medlemsstater.

18 I øvrigt vedrører tvisten i hovedsagen ikke muligheden for sagsøgeren i hovedsagen, Hypothekenbank, for at tilbyde tjenesteydelser ved hjælp af et fast driftsted i en anden medlemsstat end Østrig eller at etablere sig dér. Som banken selv har bekræftet i sine skriftlige indlæg, leverer den tjenesteydelser til dens kunder, der har bopæl i andre medlemsstater, uden at benytte de faste driftsteder, der er etableret i disse medlemsstater.

19 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret derfor nærmere bestemt oplyst, om artikel 56 TEUF og 63 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, for så vidt som den pålægger kreditinstitutter med hjemsted i Østrig, der som det i hovedsagen omhandlede leverer tjenesteydelser til dets kunder med bopæl i andre medlemsstater, uden at benytte de faste driftsteder, der er etableret i disse medlemsstater, at

betale en afgift fastsat på grundlag af »den gennemsnitlige ukonsoliderede balancesum«, som omfatter de banktransaktioner, der foretages direkte af disse institutter med statsborgere i andre medlemsstater, når den udelukker de samme transaktioner foretaget af filialer af kreditinstitutter med hjemsted i Østrig, selv om disse filialer har hjemsted i andre medlemsstater.

Den frihed, der finder anvendelse

20 Idet det præjudicielle spørgsmål er forelagt både med hensyn til artikel 56 TEUF og artikel 63 TEUF, skal det indledningsvis afgøres, om og i hvilket omfang en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede kan påvirke udøvelsen af den frie udveksling af tjenesteydelser og de frie kapitalbevægelser (dom af 21.6.2018, Fidelity Funds m.fl., C-480/16, EU:C:2018:480, præmis 32).

21 I den foreliggende sag fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at kreditinstitutterne med hjemsted i Østrig, for så vidt som banktjenesterne leveres til statsborgere i andre lande end Østrig, med hensyn til stabilitetsafgiften og det særlige bidrag til denne afgift er underlagt forskellig behandling alt efter, om de leverer sådanne tjenesteydelser uden formidler eller gennem filialer etableret i andre medlemsstater.

22 Hypothekenbank har ved Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol) gjort gældende, at denne forskellige behandling udgør forskelsbehandling og vil kunne hindre dels leveringen af banktjenester i andre medlemsstater end Østrig, dels den frie bevægelighed for kapital.

23 I denne henseende har Domstolen allerede fastslået, at banktjenester som virksomhed med erhvervsmæssig långivning i princippet både har tilknytning til fri udveksling af tjenesteydelser som omhandlet i artikel 56 TEUF ff. og frie kapitalbevægelser som omhandlet i artikel 63 TEUF ff. (dom af 3.10.2006, Fidium Finanz, C-452/04, EU:C:2006:631, præmis 43).

24 Det bemærkes i øvrigt, at Domstolen, når en national foranstaltning på én gang vedrører den frie udveksling af tjenesteydelser og de frie kapitalbevægelser, i princippet alene tager stilling til foranstaltningen i forhold til den ene af disse to grundlæggende friheder, hvis det i lyset af hovedsagens faktiske omstændigheder fremgår, at en af disse er helt sekundær i forhold til den anden og kan henføres til denne (dom af 26.5.2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, præmis 39).

25 Det fremgår, at under de i hovedsagen omhandlede omstændigheder er aspektet vedrørende fri udveksling af tjenesteydelser dominerende i forhold til aspektet vedrørende den frie bevægelighed for kapital. Hypothekenbank ønsker med sin argumentation, som er sammenfattet af den forelæggende ret, nemlig at gøre gældende, at hensyntagen med henblik på fastlæggelsen af stabilitetsafgiften og det særlige bidrag til denne afgift til banktransaktioner, som foretages uden formidler med kunder i andre medlemsstater end Østrig, øger omkostningerne ved disse transaktioner og således gør den grænseoverskridende virksomhed mindre attraktiv. En sådan følge vedrører overvejende den frie udveksling af tjenesteydelser, mens påvirkningen af den frie bevægelighed for kapital blot er en uundgåelig følge.

26 Som følge heraf skal det forelagte spørgsmål ikke bedømmes i forhold til artikel 63 TEUF ff. vedrørende den frie bevægelighed for kapital, men artikel 56 TEUF ff. vedrørende den frie udveksling af tjenesteydelser.

Spørgsmålet, om der foreligger en restriktion af den frie udveksling af tjenesteydelser

27 Det skal bemærkes, at uafhængigt af, om stabilitetsafgiften og det særlige bidrag til stabilitetsafgiften er en direkte eller indirekte skat, er den ikke blevet gjort til genstand for

harmonisering inden for Den Europæiske Union og hører således under medlemsstaternes kompetence, som i henhold til Domstolens faste praksis skal udøve denne kompetence under overholdelse af EU-retten (dom af 1.12.2011, Kommissionen mod Ungarn, C-253/09, EU:C:2011:795, præmis 42).

28 Artikel 56 TEUF er til hinder for anvendelse af enhver national bestemmelse, som bevirker, at levering af tjenesteydelser mellem medlemsstaterne bliver vanskeligere end levering af tjenesteydelser internt i en medlemsstat. I overensstemmelse med Domstolens praksis kræver artikel 56 TEUF således ophævelse af enhver restriktion af den frie udveksling af tjenesteydelser, som er indført med den begrundelse, at tjenesteyderen er etableret i en anden medlemsstat end den, hvor ydelsen præsteres (dom af 25.7.2018, TTL, C-553/16, EU:C:2018:604, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

29 Nationale foranstaltninger, som forbyder, medfører ulemper for eller gør udøvelsen af denne frihed mindre attraktiv, udgør restriktioner af den frie udveksling af tjenesteydelser (dom af 25.7.2018, TTL, C-553/16, EU:C:2018:604, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

30 Retten til fri udveksling af tjenesteydelser, som ved artikel 56 TEUF tillægges statsborgerne i medlemsstaterne og således EU-borgerne, omfatter således den »passive« frie udveksling af tjenesteydelser, dvs. at modtagere af tjenesteydelser frit kan rejse ind i en anden medlemsstat for dér at oppebære en tjenesteydelse uden at blive hindret af restriktioner (dom af 9.3.2017, Piringer, C-342/15, EU:C:2017:196, præmis 35).

31 I denne henseende skal det bemærkes, at stabilitetsafgiften og det særlige bidrag til denne afgift hverken fastsætter nogen sondring på grund af kundernes hjemsted eller på grund af det sted, hvor leveringen sker. Med henblik på fastlæggelsen af disse afgifter på grundlag af den gennemsnitlige ukonsoliderede balancesum for kreditinstitutter med hjemsted i Østrig tages der nemlig hensyn til alle de banktransaktioner, som et sådant kreditinstitut foretager uden formidler i Østrig eller i en anden medlemsstat.

32 Derudover kan den omstændighed alene, at disse afgifter vil kunne øge omkostningerne ved banktransaktioner, ikke udgøre en hindring for den frie udveksling af tjenesteydelser. Som Domstolen har fastslået, omfatter artikel 56 TEUF ikke foranstaltninger, hvis eneste virkning er at skabe yderligere omkostninger for den pågældende ydelse, og som påvirker leveringen af tjenesteydelser mellem medlemsstaterne og levering internt i en medlemsstat på samme måde (dom af 8.9.2005, Mobistar og Belgacom Mobile, C-544/03 og C-545/03, EU:C:2005:518, præmis 31, og af 11.6.2015, Berlington Hungary m.fl., C-98/14, EU:C:2015:386, præmis 36).

33 Hvad angår påstanden om, at der sker forskelsbehandling af bankinstitutter med hjemsted i Østrig, som udfører banktransaktioner i en anden medlemsstat uden formidler i forhold til de bankinstitutter, der tilbyder denne tjenesteydelse som hjælp til uafhængige filialer med hjemsted dér, skal det bemærkes, at sidstnævnte kreditinstitutter har valgt at udøve deres etableringsfrihed i henhold til artikel 49 TEUF og 54 TEUF, mens førstnævnte ikke har hjemsted i Østrig og leverer tjenesteydelser, der har en grænseoverskridende karakter, som er omfattet af den frie udveksling af tjenesteydelser, der er sikret ved artikel 56 TEUF.

34 I denne henseende har Domstolen allerede fastslået, at der skal sondres mellem anvendelsesområderne for henholdsvis den frie udveksling af tjenesteydelser og etableringsfriheden. I denne forbindelse er det vigtigt at fastslå, om den økonomiske aktør har hjemsted i den medlemsstat, der tilbyder den pågældende tjenesteydelse, eller ej. Såfremt han er etableret i den medlemsstat, hvor han udbyder denne tjenesteydelse, er han omfattet af anvendelsesområdet for etableringsfriheden som defineret i artikel 49 TEUF. Til gengæld er den økonomiske aktør, såfremt han er etableret i den medlemsstat, hvor han udbyder denne

tjenesteydelse, omfattet af anvendelsesområdet for princippet om etableringsfriheden (jf. i denne retning dom af 11.12.2003, Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, præmis 28 og 29, og af 10.5.2012, Duomo Gpa m.fl., C-357/10 til C-359/10, EU:C:2012:283, præmis 30).

35 Begrebet »etablering« som omhandlet i traktatens bestemmelser vedrørende etableringsfriheden indebærer nemlig, at der rent faktisk udøves »erhvervsmæssig virksomhed« ved hjælp af en fast indretning i værtsmedlemsstaten i et ikke nærmere angivet tidsrum. Begrebet forudsætter derfor, at det pågældende selskab faktisk befinder sig i værtsmedlemsstaten og faktisk udøver erhvervsmæssig virksomhed i denne (dom af 12.9.2006, Cadbury Schweppes og Cadbury Schweppes Overseas, C-196/04, EU:C:2006:544, præmis 54).

36 Til gengæld fastsætter bestemmelserne i traktatens kapitel om tjenesteydelser, navnlig artikel 57, stk. 3, TEUF for det tilfælde, at tjenesteyderen flytter til en anden medlemsstat end den, hvor den har hjemsted, at denne tjenesteyder dér udøver sin virksomhed midlertidigt (dom af 30.11.1995, Gebhard, C-55/94, EU:C:1995:411, præmis 26, og af 11.12.2003, Schnitzer, C-215/01, EU:C:2003:662, præmis 27).

37 Under disse omstændigheder står det medlemsstaterne frit for at tage hensyn til disse forskelle og følgelig behandle den aktivitet, der foretages af personer og virksomheder, der er omfattet af henholdsvis etableringsfriheden eller den frie udveksling af tjenesteydelser, og som hovedregel medfører forskellige juridiske og økonomiske følger, forskelligt.

38 Det følger heraf, at en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede ikke vil kunne hindre eller gøre den frie udveksling af tjenesteydelser mindre attraktiv.

39 Hvad angår den tvivl, den forelæggende ret har udtrykt med hensyn til relevansen af dom af 5.2.2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), som sagsøgeren i hovedsagen har påberåbt sig, skal det bemærkes, at Domstolen allerede i præmis 37-41 i denne dom såvel som i præmis 23 i dom af 26.4.2018, ANGED (C-234/16 et C-235/16, EU:C:2018:281), har fastslået, at en obligatorisk opkrævning, som fastsætter et sonderingskriterium, der synes objektivt, men som, henset til dets særlige kendetegn, i de fleste tilfælde er til skade for selskaber, der har deres hjemsted i andre medlemsstater, og som befinder sig i en sammenlignelig situation med selskaber, der har hjemsted i opkrævningsmedlemsstaten, udgør en indirekte forskelsbehandling på grundlag af selskabernes hjemsted, som er forbudt i henhold til artikel 49 TEUF og 54 TEUF.

40 I hovedsagen kan Hypothekenbank dog ikke, som det fremgår af denne doms præmis 18 og 26, påberåbe sig en tilsidesættelse af EUF-traktatens bestemmelser vedrørende etableringsfriheden.

41 Derudover tilkommer det inden for rammerne af den i artikel 267 TEUF omhandlede procedure den forelæggende ret at give en beskrivelse af de faktiske omstændigheder, som de spørgsmål, den har forelagt Domstolen, hænger sammen med (dom af 10.7.2018, Jehovan todistajat, C-25/17, EU:C:2018:551, præmis 28).

42 Hypothekenbank har ganske vist i sit skriftlige indlæg til Domstolen fremhævet, at de regionale kreditinstitutter med hjemsted i Østrig i nærheden af denne medlemsstats grænser i praksis oftere leverer tjenesteydelser, der har en grænseoverskridende karakter, end de øvrige regionale kreditinstitutter med hjemsted i den samme medlemsstat, således at stabilitetsafgiften og det særlige bidrag til denne afgift overvejende påvirker førstnævnte institutter. Denne situation udgør en forskelsbehandling, der kan sammenlignes med den i dom af 5. februar 2014, Hervis Sport- és Divatkereskedelmi (C-385/12, EU:C:2014:47), omhandlede. De få oplysninger, Hypothekenbank har leveret til banksektoren i Østrig, gør det imidlertid ikke muligt at undersøge

rigtigheden af disse påstande. Under alle omstændigheder er disse faktiske forhold ikke blevet fremhævet af den forelæggende ret.

43 Som følge heraf er det, da det ikke er fastslået, at den i hovedsagen omhandlede lovgivning vil kunne frembringe en situation, som kan sammenlignes med den, der forelå i den sag, der gav anledning til dom af 5. februar 2014, *Hervis Sport- és Divatkereskedelmi* (C-385/12, EU:C:2014:47), ikke nødvendigt at undersøge, om den i denne doms præmis 39 citerede retspraksis vedrørende den frie udveksling af tjenesteydelser kan anvendes analogt.

44 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, for så vidt som den pålægger kreditinstitutter med hjemsted i Østrig, der som det i hovedsagen omhandlede kreditinstitut leverer tjenesteydelser til dets kunder med bopæl i andre medlemsstater, uden at benytte de faste driftsteder, der er etableret i disse medlemsstater, at betale en afgift fastsat på grundlag af »den gennemsnitlige ukonsoliderede balancesum«, som omfatter de banktransaktioner, der foretages direkte af disse institutter med statsborgere i andre medlemsstater, når den udelukker de samme transaktioner foretaget af filialer af kreditinstitutter med hjemsted i Østrig, selv om disse filialer har hjemsted i andre medlemsstater.

Sagsomkostninger

45 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 56 TEUF skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, for så vidt som den pålægger kreditinstitutter med hjemsted i Østrig, der som det i hovedsagen omhandlede kreditinstitut leverer tjenesteydelser til dets kunder med bopæl i andre medlemsstater, uden at benytte de faste driftsteder, der er etableret i disse medlemsstater, at betale en afgift fastsat på grundlag af »den gennemsnitlige ukonsoliderede balancesum«, som omfatter de banktransaktioner, der foretages direkte af disse institutter med statsborgere i andre medlemsstater, når den udelukker de samme transaktioner foretaget af filialer af kreditinstitutter med hjemsted i Østrig, selv om disse filialer har hjemsted i andre medlemsstater.

Underskrifter

* Processprog: tysk.